

Ти спиш, і на твоїм обличчі  
Малюється печальний вираз...  
Яку ж біду, яке нещастя  
Ти бачиш поглядом заснулим?  
Можливо, знов перед тобою  
Палають українські ниви,  
А танки з чорними хрестами  
Тебе в полях наздоганяють,  
Малесеньку, як той метелик,  
Що спалахне ось-ось в племінні  
Підпалених пшениць? А може,  
Ти бачиш, як на воловоді  
Чумні бандерівські бандити  
Сусіду вашого старого  
Волочать, вішають на грушу  
За те, що першим до колгоспу  
Він записався? Може, хліба  
В людей ти виміняти хочеш  
За хустку бабину — єдиний  
Маєток твій? Цього не знаю.  
Перевести я не спроможний  
З глибин свідомості твоєї  
Оте скорботне сновидіння  
В думки свої, як з моря в море  
Підводний човен! Як я досі  
Не став одним єством з тобою?!  
Ти спиш у незбагненнім смутку,  
Моя і не моя водночас.  
І тільки усмішка спросоння  
Зв'язок відновлює між нами,  
Лиш усміх відкриває душу,  
Зачинену плитою горя,  
Замками туги і скорботи.  
Та холодно мені, і в грудях  
Щось ненастанно вибухає,

Та ніби в тіні сну страшного,  
І на сирій землі дитинства  
Я довго спав і простудився.